

Sygn. akt II Ca 1635/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Meroń-Pomarańska
Sędziowie:	SO Beata Tabaka SO Zbigniew Zgud (sprawozdawca)

Protokolant: starszy protokolant sądowy P. F.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r. w Krakowie

na rozprawie sprawy z wniosku D. W.

przy uczestnictwie J. W. (1)

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie

z dnia 24 marca 2017 r., sygnatura akt XII Ns 590/16/P

postanawia:

oddalić apelację.

SSO Zbigniew Zgud SSO Magdalena Meroń-Pomarańska SSO Beata Tabaka

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 listopada 2017 roku

Wnioskodawczyni D. W. wniosła o podział majątku wspólnego małżonków D. W. i J. W. (1), wskazując że w jego skład wchodzi lokal mieszkalny numer (...), położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w K., dla którego prowadzona jest księga wieczysta numer (...).

W odpowiedzi na wniosek, uczestnik J. W. (1) wniósł o oddalenie wniosku o podział majątku wspólnego z uwagi na brak majątku, który miałby zostać podzielony oraz m.in. ustalenie, że prawo własności powyższego lokalu mieszkalnego stanowi jego majątek osobisty i nie weszło do majątku wspólnego stron. Ponadto wniósł o uzgodnienie treści księgi wieczystej numer (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie Wydział IV Ksiąg Wieczystych, z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie w dziale II tej księgi D. W. i J. W. (1) w

udziale 1/1 na zasadzie wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej z równoczesnym dokonaniem wpisu na rzecz J. W. (1) prawa własności w udziale 1/1.

Postanowieniem wstępnym z dnia 24 marca 2017 roku, sygn. akt XII Ns 590/16/P Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w punkcie 1 ustalił, że prawo własności nieruchomości – wyodrębnionego lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w K. wraz ze związanym z nim udziałem w 877/100000 częściach w prawie współwłasności części wspólnych budynku i w prawie współużytkowania wieczystego gruntu, na którym budynek jest posadowiony stanowi składnik majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową wnioskodawczyni D. W. i uczestnika J. W. (1). W punkcie 2 Sąd Rejonowy oddalił wniosek uczestnika o uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym.

Sąd Rejonowy za niesporne uznał, iż strony zawarły związek małżeński w dniu 1 lipca 1978 roku, w dniu 23 marca 2010 roku zawarły umowę o ustanowieniu w swoim małżeństwie ustroju rozdzielności majątkowej małżeńskiej, a wyrokiem z dnia 15 października 2012 roku, sygn. akt XI C 3574/10, Sąd Okręgowy w Krakowie orzekł rozwód małżeństwa D. W. i J. W. (1) z wyłącznej winy J. W. (1)

Nadto Sąd Rejonowy ustalił, że w skład majątku wspólnego małżonków D. W. i J. W. (1) wchodzi lokal mieszkalny numer (...), położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w K. dla którego prowadzona jest księga wieczysta numer (...). Wskazany lokal został nabyty przez małżonków w dniu 30 września 1997 roku od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K., tj. zakładu pracy uczestnika, za cenę 18.000 złotych.

W umowie sprzedaży z dnia 30 września 1997 roku sporządzonej w formie aktu notarialnego (Rep. A nr (...)), kupujący D. W. i J. W. (1) oświadczyli, że mieszkanie zostało zakupione za pieniądze stanowiące ich majątek dorobkowy. Zapłata ceny nastąpiła ze środków uzyskanych przez małżonków W. z likwidacji księżeczki mieszkaniowej numer (...). Przy zawarciu umowy, strony wniosły o wpisanie w dziale II księgi wieczystej własności na rzecz J. W. (1) oraz D. W. na prawach wspólności ustawowej.

Dokonując oceny materiału dowodowego w sprawie Sąd Rejonowy oparł się na akcie notarialnym obejmującym umowę sprzedaży lokalu mieszkalnego, którego autentyczność i treść nie budziły wątpliwości, a który będąc dokumentem urzędowym korzysta z domniemania prawdziwości treści. Sąd zbadał również treść księgi wieczystej.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek uczestnika o przesłuchanie świadków J. W. (2) i S. W., w zakresie, w jakim dowody te miałyby być przeprowadzone przeciwko osnowie dokumentu umowy sprzedaży z dnia 30 września 1997 roku (Rep. A nr (...)). Podobnie Sąd I instancji nie dopuścił przesłuchania stron przeciwko osnowie tego dokumentu, uznając że notarialna umowa sprzedaży jest dokumentem urzędowym, do którego mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o dokumentach. Ze względu na to, że jest ona dokumentem obejmującym czynność prawną, odnoszą się do niej ograniczenia przewidziane w art. 247 k.p.c. w zakresie prowadzenia, pomiędzy uczestnikami czynności, dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu. Oznacza to, że uczestnik czynności nie może dowodzić, że danego oświadczenia nie złożył lub że złożone przez niego oświadczenie miało inną treść; innymi słowy niedopuszczalne jest prowadzenie dowodu zmierzającego do wykazania oświadczenia woli niezgodnego z treścią (osnową) dokumentu. Skoro małżonkowie W. kupując mieszkanie oświadczyli, że zakup nastąpił do ich majątku wspólnego i wnosili o takie ujawnienie stanu prawnego nieruchomości w księdze wieczystej, to nie ma podstaw, aby obecnie - zeznaniami świadków lub stron - dowodzić że było inaczej.

Sąd Rejonowy zważył, że stosownie do art. 685 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. w razie sporu między (byłymi) małżonkami o to, czy pewien przedmiot należy do majątku wspólnego, sąd może wydać postanowienie wstępne.

W myśl art. 31 § 1 i 2 k.r.o. z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Do majątku wspólnego należą w szczególności: pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, dochody z majątku

wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Rejonowy wskazał, że sporny lokal mieszkalny małżonkowie nabyli za cenę 18.000 złotych. Z treści podpisanej umowy wynika, że nieruchomości została zakupiona za środki stanowiące majątek dorobkowy małżonków. Zapłata ceny z kolei nastąpiła ze środków uzyskanych „przez małżonków W.” z likwidacji księżeczki mieszkaniowej numer (...), założonej w 1974 roku przez uczestnika na której, podczas trwania małżeństwa, małżonkowie gromadzili wspólnie środki. Przy zawarciu umowy, strony wniosły o wpisanie w dziale II księgi wieczystej własności na rzecz J. W. (1) oraz D. W. na prawach wspólności ustawowej, co zostało uczynione. Sąd Rejonowy uznał, że w związku z treścią zawartej umowy, bez znaczenia dla ustalenia, czy mieszkanie jest składnikiem majątku wspólnego stron, pozostaje to, kto przed zawarciem związku małżeńskiego był właścicielem księżeczki mieszkaniowej. Skoro bowiem zakup mieszkania nastąpił do majątku wspólnego i takie były oświadczenia woli małżonków W. przy zawarciu umowy, to nie ma żadnych podstaw do uznania, że lokal mieszkalny stanowi składnik majątku osobistego uczestnika.

Powyższe doprowadziło Sąd Rejonowy do ustalenia, że prawo własności nieruchomości - wyodrębnionego lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w K., o powierzchni 49,60 m², wraz ze związanym z nim udziałem w 877 / 100 000 częściach w prawie współwłasności części wspólnych budynku i w prawie współużytkowania wieczystego gruntu, na którym budynek jest posadowiony, dla którego to lokalu Sąd Rejonowy dla Krakowa - Podgórze w Krakowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) - stanowi składnik majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową wnioskodawczyni D. W. i uczestnika J. W. (1).

Odnosząc się zaś do wniosku J. W. (1) o uzgodnienie treści księgi wieczystej numer (...) z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie w dziale II tej księgi D. W. i J. W. (1) w udziale 1/1 na zasadzie wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej z równoczesnym dokonaniem wpisu na rzecz J. W. (1) prawa własności w udziale 1/1, Sąd Rejonowy wskazał, że nie zasługiwał on na uwzględnienie. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (u.k.w.h), w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności. W niniejszej sprawie treść księgi wieczystej (...) nie jest niezgodna z rzeczywistym stanem prawnym. Skoro sporna nieruchomość wchodzi do majątku wspólnego stron, to nie ma podstaw by kwestionować treść księgi wieczystej, która prawidłowo potwierdza prawa wynikające z aktu notarialnego.

Apelację od powyższego postanowienia wywiódł pełnomocnik uczestnika, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez ustalenie, że prawo własności nieruchomości – wyodrębnionego lokalu nr (...) położonego w K. przy ulicy (...) stanowi składnik majątku osobistego uczestnika J. W. (1), względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zaskarżonemu postanowieniu uczestnik zarzucił:

1. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie poprzez niesłuszne przyjęcie, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika wchodzi lokal mieszkalny numer (...) położony w K. przy ulicy (...), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby strony w trakcie trwania wspólności majątkowej dokonywały wpłat na księżeczkę mieszkaniową stanowiącą majątek osobisty uczestnika;
2. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie poprzez niesłuszne przyjęcie, że małżonkowie W. kupując przedmiotowy lokal mieszkalny oświadczyli, że zakup nastąpił do majątku wspólnego, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby strony złożyły takie oświadczenie;
3. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie poprzez niesłuszne przyjęcie, że zapłata za lokal nastąpiła ze środków z likwidacji księżeczki mieszkaniowej, na której małżonkowie gromadzili wspólnie środki, podczas gdy ze

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby strony w trakcie trwania wspólności majątkowej dokonywały wpłat na książeczkę mieszkaniową stanowiącą majątek osobisty uczestnika;

4. naruszenie art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz bezzasadnego nieuwzględnienia faktów niezaprzeczonych przez wnioskodawczynię oraz przez nią przyznanych, mające odzwierciedlenie w przyjęciu, iż zakup lokalu mieszkalnego numer (...) położony w K. przy ulicy (...) nastąpił ze środków stanowiących majątek wspólny stron, podczas gdy z dowodów przeprowadzonych w sprawie wynika, że zakup przedmiotowego lokalu nastąpił ze środków pochodzących z likwidacji książeczki mieszkaniowej, która została założona i w pełni opłacona przez uczestnika przed zawarciem związku małżeńskiego;

5. naruszenie art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 246 k.p.c. polegające na oddaleniu wniosków dowodowych z przesłuchania świadków J. W. (2) i S. W. na okoliczność posiadania przez uczestnika przed zawarciem związku małżeńskiego z wnioskodawczynią w całości opłaconej książeczki mieszkaniowej, z likwidacji której środki pieniężne zostały przeznaczone na zakup lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w K.;

6. art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dowodów, na których Sąd oparł ustalone przez siebie fakty i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

7. naruszenie prawa materialnego, a to art. 33 pkt 1 i 3 ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy z dnia 25 lutego 1964 roku (Dz.U. nr 9, poz. 59) w zw. z art. 5 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1691) poprzez jego błędną wykładnię i niezastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy co do zasady jest niesporny. Zarzuty apelacji w tym zakresie sprowadzają się do kwestii pochodzenia środków na zakup lokalu i treści złożonego oświadczenia o nabyciu mieszkania do majątku wspólnego. Konsekwencją tych zarzutów jest kwestionowanie zaliczenia prawa do lokalu do majątku wspólnego stron. Słusznie podnosi się w apelacji, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika aby strony złożyły oświadczenie, że zakup mieszkania nastąpił do majątku wspólnego. Oświadczenia takiego próżno szukać w treści złożonego do akt aktu notarialnego. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że takiej treści oświadczenie zostało złożone. Przedwcześnie także Sąd Rejonowy uznał za udowodnione, że pieniądze na zakup lokalu pochodziły z majątku wspólnego oraz przesądził, że środki zgromadzone na książeczce mieszkaniowej także należały do majątku wspólnego. W tym zakresie nie zostało bowiem przeprowadzone wystarczające postępowanie dowodowe, o czym poniżej albowiem w tym przypadku kwestia zakresu postępowania dowodowego jest bezpośrednio związana z materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia. Okoliczność ta nie ma jednak wpływu w tym przypadku na treść rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy przyjmuje zatem za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego z pominięciem ustalenia, że strony złożyły oświadczenie, że zakup mieszkania nastąpił do majątku wspólnego oraz tego, że zakup nastąpił za należące do majątku wspólnego pieniądze z książeczki mieszkaniowej. Przy takiej korekcie stanu faktycznego nie ma jednak wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Poza sporem pomiędzy stronami pozostawał fakt, iż nabycie lokalu mieszkalnego nastąpiło na podstawie umowy sprzedaży w dniu 30 września 1997 roku, a zatem w trakcie trwania wspólności małżeńskiej. W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podkreśla, że ocena skutków zawarcia tej umowy dla przysporzenia majątku wspólnego lub odrębnego musi nastąpić na podstawie przepisów obowiązujących w dacie zawarcia tej umowy. Wynika to tak z praworzeczowych skutków tej umowy, jak i z art. 5 ust. 2 i 5 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz 1691). Zgodnie z treścią art. 32 § 1 k.r.o. (w brzmieniu sprzed 20 stycznia 2005 roku) w związku dorobkiem małżonków są przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub jednego z nich. Stosownie do treści art. 33 pkt 1, 2 i 3 k.r.o. natomiast odrębny majątek każdego z małżonków stanowią: przedmioty nabyte przed powstaniem wspólności

majątkowej, przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił oraz przedmioty majątkowe nabyte ze środków uzyskanych w zamian za przedmioty wymienione w punktach poprzedzających. Podstawowym kryterium zaliczenia danego prawa do majątku wspólnego małżonków jest więc nabycie go w trakcie trwania ustroju wspólności majątkowej przez jednego lub oboje małżonków. W orzecznictwie podkreśla się, że nabycie składnika majątku w trakcie trwania związku małżeńskiego pozwala na wyprowadzenie domniemania faktycznego, że wszedł on do majątku wspólnego małżonków (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1985 roku, III CRN 119/85, OSP Nr 9/1986, poz. 185, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003 roku, IV CKN 1721/00, LEX nr 78276, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2003 roku, LEX nr 602280). Dowód przeciwny obciąża małżonka, który tej okoliczności przeczy – w niniejszej sprawie obciążał on więc uczestnika, który kwestionował jakoby sporna nieruchomości stanowiła majątek wspólny małżonków i mogła być przedmiotem podziału. Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest jednak przede wszystkim to, że stroną umowy sprzedaży mieszkania byli obydwój małżonkowie. Obydwój złożyli też oświadczenie, że nabywają przedmiotowy lokal. Obydwój małżonkowie byli zatem nabywcami nieruchomości. Zgodnie z a **rt. 155 § 1** k.c. umowa sprzedaży nieruchomości przenosi własność na nabywcę. Umowa sprzedaży przenosiła zatem własność na obojga małżonków, a że pozostawali oni w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej, to z tego tytułu nieruchomości na podstawie art. 32 § 1 k.r.o. weszła do majątku wspólnego. Nie ma znaczenia w tym przypadku pochodzenie środków przeznaczonych na zakup lokalu. Małżonkowie mogą bowiem w trakcie trwania związku małżeńskiego dokonywać przesunięć pomiędzy majątkiem wspólnym i odrębnymi. Przesunięcia takie (o ile nie obejmują przeniesienia własności nieruchomości) nie wymagają żadnej szczególnej formy. Szerokie orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje, że pochodzenie środków na zakup nieruchomości ma znaczenie dla skutków nabycia własności w przypadku, kiedy stroną czynności prawnej był tylko jeden z małżonków. Zasada surogacji z art. 33 k.r.o. przesądza o wejściu składnika do majątku odrębnego (osobistego) jedynie wówczas, kiedy stronami umowy nie są obydwój małżonkowie. Jak bowiem wskazano wyżej, nabycie rzeczy wspólnie przez obojga małżonków przenosi na nich własność z mocy art. 155 k.r.o. W niniejszej sprawie stan faktyczny jest jednak inny. Argumentacja leżąca u podstaw tamtych orzeczeń nie może więc mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Apelujący powołuje się w uzasadnieniu apelacji na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r. w sprawie II CSK 363/11. Rzecz jednak w tym, że w stanie faktycznym tamtej sprawy jedno z małżonków nabyło w drodze umowy darowizny nieruchomości. Nieruchomość ta została sprzedana i za pieniądze uzyskane z tej transakcji małżonkowie kupili lokal mieszkalny a następnie wnioskodawca i uczestniczka postępowania nabyli lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego w zamian za przeniesienie prawa własności do lokalu. W takim przypadku oczywiste jest, że poszczególne nabycia praw przez jednego z małżonków (niezależnie od jego oświadczeń) skutkowało nabyciem rzeczy do majątku odrębnego na zasadzie surogacji. Jednakże w wypadku wspólnego nabycia prawa przez obojga małżonków przeniesienie środków ze zbycia majątku odrębnego na poczet nabycia prawa do lokalu mieszkalnego oznacza dokonanie nakładu z majątku odrębnego na majątek wspólny, podlegającego rozliczeniu na podstawie art. 45 § 1 k.r.o. Pochodzenie środków na zakup lokalu będzie więc miało znaczenie, ale ze względu na ewentualne rozliczenie nakładów. Wówczas niezbędne będzie ustalenie czyją własnością były środki zgromadzone na książeczce mieszkaniowej i do jakiego majątku weszły ewentualnie przyznane premie lub waloryzacje dokonane po zawarciu małżeństwa. Nie doszło więc w sprawie do naruszenia art. 32 i 33 k.r.o. W tym kontekście chybione są też zarzuty dotyczące wadliwej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c., art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.) co do przyjęcia, że sporny lokal wszedł do majątku wspólnego. Rzecz leży w tym przypadku bowiem nie tyle w ocenie dowodów co skutkach prawnych złożonych oświadczeń woli.

Sąd Okręgowy podkreśla, że oświadczenia zawarte w akcie notarialnym mogą być oświadczeniami woli lub wiedzy. Charakter danego oświadczenia przesądzać będzie o możliwości prowadzenia postępowania dowodowego co do treści złożonych oświadczeń. Ograniczenia dowodowe przewidziane w art. 247 k.p.c. dotyczą bowiem wyłącznie dokumentu urzędowego obejmującego czynność prawną, nie dotyczą natomiast oświadczeń wiedzy w nim zawartych. Dowodzenie niezgodności z prawdą takiego oświadczenia wiedzy może być zatem przeprowadzone wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2014 roku, II CSK 460/13, LEX nr 1493916). W niniejszej sprawie oświadczeniami woli statuującymi czynność prawną sprzedaży nieruchomości są wyłącznie oświadczenia o przeniesieniu własności nieruchomości na obojga małżonków za określoną cenę. W tym zakresie

postępowanie dowodowe nie mogło być prowadzone w kierunku ustalenia, że inne osoby nabyły przedmiotowe prawo do lokalu, w tym że lokal nabył tylko jeden z małżonków. Niedopuszczalny jest bowiem dowód w kierunku wykazywania, że zostały złożone oświadczenia woli o innej treści. Oświadczenia co do pochodzenia środków na zakup lokalu nie są już jednak oświadczeniami woli, a oświadczeniami wiedzy nie składającymi się na treść czynności prawnej. Nie są więc objęte ograniczeniami dowodowymi. Słuszny jest zatem zarzut apelacji, że nie było podstaw do pominięcia wnioskowanych dowodów z zeznań świadków. W tej części zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. i 246 k.p.c. jest uzasadniony. Słuszność tego zarzutu nie ma jednak wpływu na treść rozstrzygnięcia. Na tym etapie postępowania przedmiotem orzekania było jedynie, czy sporne mieszkanie stanowi majątek wspólny. Inne rozliczenia będą dokonywane na dalszym etapie postępowania.

Reasumując zachodzą podstawy do uznania, że sporne prawo do lokalu weszło do majątku wspólnego stron. Ustalenie w tym przedmiocie dokonane w postanowieniu wstępnym jest zatem prawidłowe. Prawidłowe jest w konsekwencji oddalenie zgłoszonego przez uczestnika żądania uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Skoro nieruchomość została zakupiona przez obojga małżonków i wchodzi do majątku wspólnego (obecnie dorobkowego), to nie ma podstaw do ustalenia, że stanowi wyłączną własność uczestnika. Słusznie więc Sąd Rejonowy oddalił to żądanie na podstawie prawnej wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Sąd Rejonowy zobowiązany jednak będzie ustalać pochodzenie środków przeznaczonych na zakup lokalu. Nie można bowiem wykluczyć, że pieniądze te stanowiły w całości lub w części nakład uczestnika na majątek wspólny. Ustalenia te pozostają jednak poza zakresem rozstrzygnięcia zaskarżonym postanowieniem wstępnym. Ich brak nie wpływa zatem na ocenę apelacji.

Mając powyższe na uwadze apelację należało oddalić na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., albowiem zaskarżone postanowienie jest prawidłowe.

SSO Zbigniew Zgud SSO Magdalena Meroń-Pomarańska SSO Beata Tabaka